

Ökumenikus istentisztelet
a pozsonyi református templomban
POZSONY, 2022.február 18. 18.00

1. Előfohász: „Tégy engem, mint pecsétet a szívedre, mint pecsétet a karodra! Bizony, erős a szerelem, mint a halál, legyőzhetetlen a szenvedély, akár a sír. Úgy lobog, mint a lobogó tűz, mint az Úrnak lángja (Én 8,6).“ Ámen.

2. Kezdő ének: 463. dicséret 1-2. verse:
Isten élő Lelke jöjj, áldva szállj le rám...

3. Köszöntés (Nt. Buza Zsolt)

Dicsértessék a Jézus Krisztus! Áldás, békesség! Erős vár a mi Istenünk! Sok szeretettel és tisztelettel köszöntöm a történelmi egyház képviselőit templomunkban, valamint mindazokat a gyülekezeti tagokat, akik ezen az estén ellátogattak templomunkba. Megkülönböztetett szeretettel és tisztelettel köszöntöm a jelenlévő szolgálattevőket, főtisztelendő Molnár Tamás, dómi káplánt, áldozópapot a római katolikus egyház képviselőjében, és Nt. Buza Bodnár Arankát, gyülekezetünk lelkészét, szerető szolgáló- és házasársamat. Arra kérem őket, hogy Isten Igéjével és a Szentlélek Úr Isten hatalmával reformálják meg, alakítsák vissza a mi szívünket arra a paradicsomi állapotra, amiben Ádám és Éva éltek, Isten legteljesebb közösségébe, hogy ezen az estén valóban és teljesen Krisztus szeretete szorongasson minket. Isten hozott mindenkit – a házaspárokat, a házasulandókat, az egyedülállókat, az özvegyi sorban élőket, válási árvaként felnövőket, a csalódottokat és újrakezdőket, mert Ő maga a szeretet. Ápolja ma közöttünk és bennünk a testvéri szeretetet és az együvé tartozást ebben a városban a házasság hete rendezvénysorozat alkalmából. Legyen áldott óra, boldog óra ez a pillanat a Vele való közösségben, hogy a világ elmondhassa rólunk, családjainkról, az Úr drága népéről: „Nézzétek, mennyire szeretik egymást!”

4. Fő ének:

395. dicséret 1-3. verse: Isten szívében megpihelve...

5. Igehirdetés:

A római katolikus plébános szolgálata (Ft. Molnár Tamás)

Textus: Mózes I. könyve 1,27

„Megteremtette Isten az embert a maga képmására, Isten képmására teremtette, férfivá és nővé teremtette őket.“

**Kedves Zsolt és Aranka lelkész-házaspár, kedves megjelent házaspárok,
itt összegyűlt imádkozó testvérek!**

Mózes első könyvének, a Teremtés könyvének első fejezetéből vett idézettel, annak 27. igeversével üdvözlöm Önöket, mondhatnám mindannyiunkat, mert ez a bibliai igazság, mely már a Szentírás első könyvének első fejezetében egyértelmű megfogalmazásban megjelenik, mindannyiunkat érint. Isten mindannyiunkat, mindnyájunkat, akik ma együtt vagyunk, akikre gondolunk, akik lélekben vannak velünk és akikért közösen imádkozunk, kivétel nélkül, a saját képmására teremtett. Isten embernek teremtett minket, férfinak vagy pedig nőnek. Már megfogadásunk pillanatában halhatatlan lelket teremtett nekünk. Szüleinket maga mellé társul véve az Ő teremtő művében, élet-ajándékozó szeretetével lehetővé tette a mi emberi életünk kezdetét, majd megszülettünk erre a világra, a keresztség által pedig az istengyermeki életre. Ilyen emberekként vagyunk ma itt, férfiak és nők, idősek és fiatalok, házasok és egyedülállók, az Isten szeretett gyermekei. Mégpedig az Isten képmására teremtett szeretett gyermekek, akiknek halhatatlan lelkünk van, szabad akaratunk és értelmünk.

Mint jól tudjuk, az ószövetségi írások első fejezetei a világ és az emberiség kezdeteit beszélik el. A választott igeverssel is alátámasztva látjuk, hogy a Biblia már a világ teremtésének leírásában megemlékezik az emberi nem teremtéséről is. Különösebb körülírás nélkül, ez egyértelműség egyszerűségében közli: Isten a maga képmására teremtette az embert, férfivá és nővé teremtette őket. Majd megbízatásuk következik, hogy sokasodjanak, hajtsák uralmuk alá a földet és uralkodjanak az élőlényeken.

Mózes első könyvének, a Teremtés könyvének második fejezete aztán már szemléletes elbeszélés formájában ismétli meg ugyanezeket a tömör igazságokat, ugyanis ez teljes egészében az emberrel foglalkozik. Isten a víz nélküli pusztaságból öntözött kertet alkotott, létrehozva ily módon az élet lehetőségének feltételeit. Majd a föld anyagából megformálta az embert és életet lehelt bele. Az

embert közvetlenül az Isten teremtette, különleges helyet kapva a teremtmények között, mint ahogy az ismert megfogalmazás is utal erre: az ember a teremtés koronája. Képes lett arra, hogy Istennel kapcsolatba lépjen. A bibliai leírásban szereplő kertben is, mely az ideális életfeltételeken túl szellemi-lelki otthona is volt az embernek, Isten baráti közelségben volt hozzá. Az ember már itt azzal az üdvözítő Istennel találkozott, akinek segítőt jelenlétét Izrael egész történelme során megtapasztalta. A kertben uralkodó paradicsomi állapot az emberben érvényesülő és az őt körülvevő harmónia képe, amely az Isten akarata és az ember szabadsága, szellemi-lelki és ösztönös valósága között fennálló külső és belső egyensúlyt jelzi. De miután Isten megállapította, hogy nem jó az embernek egyedül lennie, s az ember nem talált magához illő társat a teremtett világban, Isten álmot bocsátott rá, kivette egyik bordáját és megalkotta belőle az asszonyt. Ha belegondolunk, tudatosítjuk, hogy ennek az eseménynek nem volt emberi tanúja. A teremtés tehát az Isten titka. Mint ahogy ezzel összefüggésben a nemek, a férfi és a nő kettőssége, a kettősségből eredő egymásrautaltság, amely a házasságban egymásra találássá válik, szintén Isten tervéből ered. A nő teremtése a férfi oldalbordájából a házasságban beteljesedett odaadást, összetartozást is jelzi. Hangsúlyozva a két nem egyenrangúságát, hiszen a nő a férfi valóságából való. Ez az igazság felekezetre való tekintet nélkül is mindenkire érvényes.

A sokak által elismert személyiség, II. János Pál, 1979 szeptemberében kezdett szerdánkenti, „a test teológiájának” nevezett pápai beszéd sorozatában is precíz alapossággal foglalkozik ezzel a témával. S őt említve, engedjék meg, hogy egykor Debrecenben mondott beszédéből idézzek: *„Az ökumenizmus nemcsak olyan mag, amelyet az isteni Gondviselés a hívők szívébe ültetett az utóbbi időben, hanem olyan gyümölcs is, amelyet Isten meg akar érlelni a szívünkben. Mindnyájan felelősek vagyunk fejlődéséért.”* Bízom benne, hogy pozsonyi magyar közösségünkben is – az ökumenizmus jegyében – egymás iránti tisztelettel tudunk a vallásilag vegyes házasságokra tekinteni, de mindenekelőtt arra az egy Istenre tekinteni közösen,

Akiben mindnyájan hiszünk, remélünk, Akit szeretünk. Mutassunk hiteles keresztény / keresztyén példát mindenkinek!

Kedves testvérek! Isten férfinak és nőnek teremtette az embert. Ez biztosítja az emberiség fennmaradását, a folytonosságot, mert ez az Isten által rendelt nemi különbözőség a fennmaradás emberi módja. Senki nem kisebbrangú, kinek-kinek Istentől rendelt nemi önzonosságát megélve kell haladnia az élet útján, akár házasságban, akár cölibátusi módon éli életét.

Most, amikor a Házasság Hete alkalmából megkülönböztetett figyelemmel tekintünk a házaspárokra, köszönjük meg nekik, hogy ezt az Istentől rendelt intézményt a maga méltóságában továbbviszik. Jegyesoktatások alkalmával is felteszem olykor a kérdést, mit gondolnak a házasságra készülők, mikortól létezik házasság. Egyértelműen nyugtázzuk, mióta ember él a földön. Mai közös elmélkedésünk is többek között ezt mélyítse el bennünk: a férfi és nő kölcsönösen magukat egymásnak ajándékozó kapcsolatára Isten adta áldását már az első emberpár esetében, legyen így ma is! Isten áldásával induljanak a párok közös életútjukon! Isten áldását kérjük annak folytatására is, nap mint nap! Érezzék át házasesetük minden napján, amit a katolikus körökben is gyakran idézett Gyökössy Endre református lelkész egyik könyvének címe is találóan kifejez: „*Ketten – hármásban*”. Merthogy a férfi és nő összekötött szeretetkapcsolatában az Istennek is helye van, pótolhatatlan helye.

Végül pedig, mind a házaspárok, mind a nem házasságban élő személyek lelki tarsolyába hadd helyezzek útravalóul néhány gondolatot Roger testvértől, a taizéi közösség alapítójától: *„Isten csak szeretni tud. Formáld olyan helyé otthonodat, ahol mások mindig szívesen vannak, a béke és a kölcsönös megbocsátás házává! Az igazi öröm elajándékozza önmagát. Amikor jönnek a viharok, amikor oly kevés fény pislákol a homályban, akkor ne húzódjunk vissza önmagunkba, hanem induljunk felfedező útra! Ennek során kiderül, hogy épp a nehézségek alakítják ki bennünk a mindenki felé kitérő szívot. A szeretet és az együttérzés Istene nem oka a szenvedésnek, de képes értelmet adni*

neki. Nemcsak örömteli események kelthetik fel alkotókedvünket. Őrizd meg magadban a benső csöndet, hogy Krisztusban maradhass! Nem kereshetjük az egységet a megosztás által, nem kereshetjük egyesek rokonszenvét azon az áron, hogy másokkal szembe fordulunk. Ha szívbéli bizalommal fognál hozzá mindenhez, akkor messzire, nagyon messzire jutnál. A feltámadt Krisztus eljön, hogy az ember szíve mélyén meggyújtsa az ünnep fényeit. Egyedül nem sokra viheti az ember. De együtt, közösségben, Krisztus szeretetének leheletétől átjárva a pusztaságból utat törhetünk a közös teremtés oázisa felé.”

Ezen gondolatok megszívleléséhez és megvalósításához kívánom mindannyiunk számára az Isten áldását, aki szeretetből, a saját képmására teremtett minket, férfinak és nőnek teremtett minket. **Élő Isten, egy igaz Istenünk, köszönjük, hogy a Te szeretett teremtményeid vagyunk, hogy halhatatlan lelkünk van, szabad akaratunk, értelmünk, s annyi más ajándékunk is Tőled. Add, hogy élő kapcsolatban legyünk Veled mindenkor! Áldj meg minket, áldd meg a házaspárokat, s mindazokat, akik a házasság intézményének eredeti méltóságát és szépségét hirdetik és védelmezik! Ámen.**

6.Közének:

128. zsoltár 1-3. verse: Boldog az ember nyilván..

7. Igehirdetés:

A református lelkész szolgálata (Nt. Buza Bodnár Aranka)

Textus: Zsoltárok könyve 33,22

„Maradjon velünk, Uram, szereteted, mert mi is benned reménykedünk!”

Szeretetett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

A 33. zsoltárunk egy dicsőítő ének. Egy új ének, amely annak az Istennek a cselekedeteit dicséri, Aki népéért minden időben kész új és váratlan dolgokat cselekedni. Hiszen ez a világ- közösségeink és családjaink- a színtere Isten hűségének, igazságának és szeretetének mind a mai napig.

S míg mi szeretünk előre szaladni, ha úgy gondoljuk, hogy Isten nem elég gyorsan cselekszik az életünkben, addig ma maradjunk egy kicsit nyugton. Hadd

nyugodjon le testünk és lelkünk, ne tervezzük a ránk következő napok eseményeit, hanem legyünk úgy együtt, mint akiknek jó együtt lenni, együtt maradni miközben a Zsoltárossal együtt ki tudjuk mondani, hogy maradjon velünk Uram szereteted. Mert igazán nincs is másra szükségünk...Hiszen akár mennyire is fog fejlődni ez a világ a párokat összetartó erő az a szeretet, amely Isten lényéből tud táplálkozni-Ő maga a szeretet.

Kedves Testvéreim! Az emberi lét társas lét. Mindenkinek szüksége van arra, hogy szeressen és szeretve legyen. S míg a szeretet képességét már lehet tanulni és fejleszteni, addig sajnos fájni is tud az, amikor valaki szívünkbe írja magát. Hiszen vannak és lesznek keserű és édes idők...vannak és lesznek olyan életszakaszok, amikor az egyik fél fojtogatva érzi magát, vagy a másik árnyékában élve már nem tud örülni semminek és napi-heti rutinja határozza meg életét miközben már nem növekszik szeretetben, sőt hitben sem.

Kedves Testvéreim! Vizsgáljuk meg ma együtt kapcsolatainkat...tudva, hogy az a pár, amely az Úr jelenlétét tudja kérni házasságába az egyben áldásként éli meg, hogy mellette van az, aki kiegészíti és hűséges gondviselője, ill. segítőtársa.

S ebben az esetben megszűnik az én és elkezdődik egy olyan fejezet, ahol mirőlunk van szó. A mi együttlétünkről, a mi örömeinkről és harcainkról, a mi egészségünkről és betegségünkről, a mi szeretetünkről és elutasításunkról, a mi reménységünkről és reménytelenségünkről.

Lelki társamnak tudom nevezni házastársam?...vagy csak van egy hajlék, ahol élünk, ennyi köt össze bennünket, s ha még testben közel is vagyunk egymáshoz külön szálon fut életünk, ami már szinte semmiben sem találkozik. Ahol némává válnak a társak egymás irányába ott nehezen hangzik el az ideai Házasság hetének jelmondata: „Maradjunk együtt.” Maradjunk a házasságban! Maradjunk együtt, egymás mellett!

Mert ha nem marad el, ha nem marad abba, nem marad félbe, nem marad ki, nem marad vissza, nem marad le senki és semmi..., ha nem hagyjuk el a nekünk kijelölt

helyünket, akkor együtt maradunk. S ez az állapot, -amikor a másikkal vagyok az áldások megtapasztalásának az állapota. S ebbe az együttlétbe tudom hívni az Urat, hogy: „Maradjon velünk, Uram, szereteted, mert mi is benned reménykedünk!”

Hiszem, hogy akik ma idejöttek, azok mögött van egy olyan hosszú út mély tapasztalattal fűszerezve, ami alatt megtanulták, hogy megmaradásuknak és együtt maradásuknak támogató ereje az a reménység, amely az Úr állandó jelenlétét kéri. Valamint várja abba a legszorosabb kapcsolatba, ahol Isten Igéje és kegyelme kész ma is csodákat tenni és olyan helyzeteket elénk hozni, ami után vágyunk egy állandó együttlétre azzal, aki nem ok és cél nélkül része annak az életnek, amit ajándékba kaptunk az Úrtól.

Egyedül ez az Úr az, akitől megtanulhatjuk, hogy milyen elfogadni, feltétel nélkül szeretni, megbocsátani, türelemmel lenni, újrakezdeni és kimondani, hogy maradjunk együtt.

Ő Jézusban igent mondott ránk. Jézus születése, szolgálata, halála, feltámadása és mennybemenetele által is közölte velünk, hogy „Velünk az Isten”. Velünk van minden napon a világ végezetéig, s így mi egyedül benne reménykedhetünk. Ámen.

8. Imádság

Áldunk Téged szeretet és hűség Istene, hogy ma Előtted leborulhatunk. Elsősorban mint a Te drága szövetségednek az elfogadói vagyunk együtt, akikre a hűség és az igazság kincseit bízta. Kérünk, áld meg a házastársakat, add, hogy soha ne éljenek páros magányban, hanem érezzék kegyelmed erejét megnyilvánulni ott, ahol élnek és azok között, akikkel élnek. Gyűjtsd ma össze mindazokat a mély lélekből fakadó kéréseket, amelyek megfogalmazódnak a Te HAJLÉKODBAN a házastársak szívében egymásról és egymásért. Te vagy a vesék és a szívek vizsgálója. Adj mindannyiunknak, akik Általad e szövetségben élünk, több erőt, és több szereteted, amely egyedül Tőled származik, hogy a hármasság fonál ne szakadjon el.

KÖSZÖNJÜK, HOGY TE BENNÜNKET A HÁZASSÁGBAN KÉT OLDALRÓL VÉDSZ. Imádkozunk azokért a férjekért, akik szerető feleségeiket gondozzák és azokért a feleségéikért, akik a betegségben is hűségesek maradnak és napi szinten megállnak társuk beteg ágyánál.

Hálások vagyunk Neked Urunk a házasságból származó gyümölcsökért. Az anyaméh jutalmiért imádkozunk, a gyermekekért, az unokákért, a dédunokákért, hogy mindenkit áldásként hordozzunk imádságban valódi alázattal és reménységgel könyörögjünk azokért, akiket ránk bízál és egy időre nekünk ajándékozta, hogy szülőként letöröljük a sírók könnyeit, nagyszülőként a közös és egyéni örömeikért tudjunk hálát adni, dédszülőként emeljük fel kezeinket az Úrhoz, és dicsőítsük az Ő háromszor szent nevét, hogy amit Ő egybekötött, annak mennyi sok hozadéka van ránk nézve. Imádságban gondolunk azokra a házastársakra, akiknek a hite megtorpant a házasság idején, akik felemás igában járnak. Fohászkodunk azokért a házastársakért, ahol családi tragédiák történtek. Legyen az ő erejük a kánaáni asszony személyes hite, aki a hit morzsáival is megelégedett, csak hogy gyermeke Jézus által meggyógyuljon. Erősítsd azokat a házastársakat, ahol idősen és sokszor egyedül is hordozzák gyermekeik szenvedélybetegségeit.

Kérünk, irgalmas Istenünk, vizsgálj meg ma a jegyességben élők benső világát is. Köszönjük, hogy szíven ütötte őket a Te legelső felismerésed, amikor teremtményed közösségi életét megszemlélte: Nem jó az embernek egyedül lenni. Add Urunk, hogy a jegyesség időszaka a Tőled származó ismeret és bölcsesség ideje legyen mindkét fél számára. Hadd épüljön az a lelki oltár, amelyen hálát adunk Neked egymásért, az együtt töltött időért, a buktatókért, amelyek erősítenek és megmutatják, ki hogyan szemléli a bántásokat, hogyan hordozza a félelmet, miként viseli el a bezártságot, vagy épp a kudarcokat.

Eléd hozzuk Istenünk, jó Atyánk az egyedülállókat. Fohászkodunk az ő hitbeli fejlődésükért is. Mindennek rendelt ideje van az életünkben, a szeretetnek és a

gyűlöletnek is. Ápold mindazok lelkét, akik magányos farkasokként, tragédiák nyomán, személyes életük kudarcaként maguk harcolják meg a nap terheit. Vigyázz rájuk, gondoskodj róluk, gondozd az ő lelküket, és vizsgáld meg bensőjüket szerető Istenünk, hogy a Te szereteted soha el ne fogyjon életükből és mindennapi szolgálatukból.

Foháskodunk az özvegyi sorsban élőkért, hadd legyen az ő hitük, reménységük, szeretetük egyedüli forrása a Te drága jelenléted. Add meg nekik azokat az áldásokat, amelyekben a sareptai özvegy is részesült: A lisztesfazék nem ürült ki, az olajoskorsó sem fogyott ki az ÚR ígérete szerint. (IKir 17,16)

Foháskodunk azokért a gyermekekért, ahol a szülők nem maradtak együtt. Kérünk, tanácsold az ő bús árvaságukat, és gondozd megsebzett lelküket, hogy Általa hegedjenek be azok a sebeket, amelyeket egymáson ejtettek a családtagok. Te légy oltalmazója, erős vára azoknak az összeszerkesztett családoknak is, ahonnan gyermekek, felnőttek, társak és társtalanok keresnek Téged és kutatják a megoldást nehéz lelki és testi életkörülményeikre. Az újrakezdők reménységét Te áld meg és a csúfolódók és gúnyolódók szavát Te némítsd el.

Minden döntésért, minden lépésért légy áldott jó Atyánk, amit Veled teszünk, de kérünk, kegyelmeddel Te taníts bennünket élni, mozogni, szeretni, hűségesnek és bizakodónak lenni, akkor is amikor már elestünk. Maradjon velünk Urunk szereteted, mert mi is benned reménykedünk. Ámen.

9. Úri ima

10. Áldások

A názáreti Szent Család tagjainak: a Boldogságos Szűz Máriának és Szent Józsefnek égi közbenjárására áldjon meg benneteket, házaspárjaitokat és családtagjaitokat a minket szeretetből saját képmására, férfinak és nőnek teremtő Isten: az Atya, a Fiú és a Szentlélek! Ámen. (Ft. Molnár Tamás)

„Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok (IPt 5,7).” Ámen. (Nt. Buza Bodnár Aranka)

„A Krisztus szeretete szorongat minket, mivel azt tartjuk, hogy ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt; és azért halt meg mindenkiért, hogy akik

élnék, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt (2Kor 5,14-15).” Ámen. (Nt. Buza Zsolt)

11. Hálaadás (Nt. Buza Zsolt)

Textus: Pál apostol levele az Efézusiakhoz 4,2b-3

„...viseljétek el egymást szeretettel, igyekezzetek megtartani a Lélek egységét a békesség kötelékével.”

Érted, értem, értünk. Minden hitben járó és hitben élő emberért. Hol kell megélnünk nap mint nap ezt az újraegyesítést? A házasságban. Épp ezért az Isten általi reformációt nem ünnepelni kell, hanem imádkozni érte, hogy Isten Szentlelke végezze el bennünk a legfontosabbat: a szembenállástól eljussunk a keresztyén közösségig, ahol Isten szól, formál és épít. Meggyúr. Kerítőhálójába becserkész. Megostoroz. Kérlel és könyörög értünk az Atya jobbán. Nagy kérdés, hogy ilyen lelki alkalom után itt Pozsonyban a keresztyének Isten Igéje által formált vagy deformált emberek akarnak maradni házuk népével együtt? Maradjunk együtt, vagyis viseljük el egymást szeretetben. Maradjunk együtt, vagyis igyekezzünk megtartani a Lélek egységét. Maradjunk együtt, vagyis a békesség kötelékével éljünk házasságunkban és egész házuk népével. Isten Igéje alakítsa házasságunkat, és pusztítson ki minden deformációt, mert neki van hatalma arra, hogy az Ő szeretete, a Lélek egysége és a krisztusi békesség hatalmasodjon el ott, ahol eddig pusztaság honolt, egyenetlen ösvény épült, nyugtalanság és békétlenség táplálta a bensőt. A szeretetben nincs félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet. (1Jn 4,18) Az isteni agapé megtanít együtt és közösen nemcsak Efézusban, hanem Pozsonyban is igazi tartalommal megtöltve az életet hinni, bízni és szeretni.

12. Záró ének:

845. dicséret: Tégy Uram engem áldássá...